

luntas.“ Slednjič bodi knjižica — cena jej je samó 15 novčičev — vsakemu, kdor se hoče seznaniti s ženitovanjskimi navadami na Štajerskem, najtopleje priporočana.

K.

„Slovniške mrve.“ Ako bi naši „classični“ pisatelji hoteli slušati modre svete in dobre nauke pametnega moža in učenega jezikoslovca, priporočili bi jim Cigaletove „Slovniške mrve“ v 8. in 9. listu letošnjih „Novic“. V krepkih potezih je tu naslikanih nekoliko glavnih napak sedanjega slovenskega pisanja in kdor ima kaj dobre volje, more se mnogo naučiti iz Cigaletove izvrstne razprave.

Žarenje neba. Kdo izmed nas ni občudoval čarobne večerne in, če je zgodaj vstal, tudi jutranje zarje, ki se je minula dva meseca, decembra in januarija, prikazala skoro vsak večer in vsako jutro ter tako daljšala kratke, a lepe zimske dneve? Posebno večeri so bili krasni in privabili so mnogo sprehajalcev pod milo nebo, kmalu po solnčnem zahodu je jelo nebo na zahodni strani rumeněti, potem bolj in bolj žareti, dokler ni gorela vsa zahodna stran, kakor v rudečem plamenu; visoka poslopja, cerkve, zlasti pa grad ljubljanskega mesta je bil obsijan, kakor od bengaličnega ognja. Ta nenavadna zarja je trajala največ pol do treh četrtij ure in še pozno v noč se je videla rudečica na nebu, kakor bi kje gorelo. Opazovalo se je pa žarenje neba ne samo pri nas, temveč kakor so časniki poročali, po vseh delih sveta. Stan živega srebra v barometru je bil ves ta čas nenavadno visok, splošnega deževja ali snega ni bilo. — Od kod ta prikazen, vprašal je marsikdo svojega tovariša, s katerim sta se sprehajala ob čarobni bliščobi, ali prijatelja v mestu, ki se peča z vremenom ali zvezdami, katere vrste ljudij v Ljubljani ni malo. Časniki so mnogo o tem pisarili, toda vsa njih znanost je bilo samó ugibanje in pri tem je tudi ostalo. Toliko je gotovo, da s tako imenovanim severnim svitom „Nordlicht“ ta prikazen nima nič opraviti, ker na magnetno iglo ves čas prav nič ni vplivala. Pisatelj teh vrstic je bil s prva tega mnenja, da tiči zemlja v repu kakega kometa, ki nam sveti s svojo svetlobo, ko solnčni žarki več k nam ne sezajo; pa ker se je žarenje ponavljalo dan na dan, moral je to mnenje popustiti. Mogoče bi bilo namreč, da pride kak komet prav blizu zemlje in teče nekoliko dnij vstric nje, pa za delj časa ne moreta ostati vkupe, ker so njiju dráge preveč različne. Vprašal sem jedenkrat navadnega moža kmetskega stanu, kaj on misli o tej zarji; rekel je, da jug navzdol tišči in da se bode vreme kmalu izpremenilo. Njegove besede se sicer niso uresničile, a toliko vender se ujema to razlaganje z onim, ki smo je čitali v časnikih, da se namreč nahaja v zgornjih vrstah atmosferinih mnogo vodenega sopara, v katerega opiraje se solnčni žarki odsevajo ter delajo to nenavadno svetlobo; jug pa prinaša vsakikrat dosti vodenih soparov, ki se potem radi izpremené v dež. Drugi so trdili, da se nahaja v zraku neskončna množica ledenih iglic, v katerih se lomijo solnčni žarki ter tako v različnih barvah prihajajo na zemljo. Tretji in sicer zeló učeni možje, kakor Helmholtz v Berolinu, sodijo tako-le: Po mnogih in močnih potresih, ki so lansko poletje na Javi, Sumatri in sosednih manjših otocih hudo razgrajali, šlo je z drugo tvarino vred tudi mnogo prahú in pepela kvišku; ta prah je ostal v zraku ter se vsled zemljinega vrtenja okoli svoje osi razpršil nad vso zemljo; zato je nebo, pravijo, najpoprej v ondotnih krajih žarelo in še le pozneje tudi po drugih delih sveta. V potrditev tega mnenja navajajo tudi to, da se je našlo nekaj pepela primešanega v snegu, ki ga je padlo malo okoli 6. januarija v nekaterih krajih. Kolikor je v tem razlaganju neverjetnega, toliko je res, da je koncem januarija nebo nehalo žareti, ko je padlo mnogo snega in dežja; ali se je pa tudi takrat našlo kaj prahú v snegu, o tem ni nobenega